

עת"א 35406/01/14 - קרלוס סנטנה נגד ועדת השחרורים, היועץ המשפטי לממשלה

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים
עת"א 35406-01-14 סנטנה נ' ועדת השחרורים ואח'
לפני:
כב' השופט אברהם טל, אב"ד - סג"נ כב' השופט אברהם יעקב,
סג"נ כב' השופטת אסתר דודקביץ

העותר	קרלוס סנטנה
נגד	
המשיבים	1. ועדת השחרורים 2. היועץ המשפטי לממשלה

נוכחים:

העותר ובא כוחו עו"ד איגור יוטקין

ב"כ המשיב 2 עו"ד איריס פיקר

[פרוטוקול הושמט]

פסק דין

העותר מרצה עונש מאסר שני למשך 10 חודשים בגין הרשעתו בעבירות של חבלה במזיד ברכב, גניבה והפרת הוראה חוקית שביצע יחד עם אחרים נושא כתב אישום מתוקן בת"פ 16453-08-13 (בימ"ש שלום ת"א) ובגין הרשעתו בגניבה נושא ת"פ 49933-04-13 (בימ"ש מחוזי באר-שבע) והוא מלין על החלטת המשיבה 1 (להלן: "הוועדה") מיום 19.12.13 שדחתה את בקשתו לשחרור על תנאי.

ב"כ העותר טוען בכתב העתירה ובטיעונו בפנינו כי הוועדה שקלה שיקול זר כאשר קבעה שעונש המאסר שהוטל על העותר היה קל מדי בהתייחס לחומרת מעשיו, בכך שעבירות הרכוש שביצע העותר בוצעו לפני מאסרו הנוכחי והן חופפות בחלקן ובכך שהתעלמה מהעובדה שהעותר לא יכול היה להציג בפניה, כמו בפנינו, תוכנית שיקומית של רש"א שכן יתרת המאסר לאחר שאת מרביתה ריצה במעצר קצרה מדי.

עמוד 1

כמו כן, טוען ב"כ העותר כי גורמי הטיפול לא הבינו נכונה את עמדתו של העותר ביחס לעבירות נושא מאסרו וזאת בחוסר השליטה של העותר בשפה העברית.

לטענת ב"כ העותר, הוועדה הפלטה שלא כדין בין העותר לבין שלושה משותפיו לביצוע העבירות ששחררו על תנאי ללא תוכנית טיפולית וגורשו מן הארץ.

ב"כ המשיב 2 מתנגדת לשחרורו המוקדם של העותר וטוענת כי העבירה נושא כתב האישום הראשון בוצעה כשבועיים בלבד לאחר שחרורו של העותר ממעצר של שלושה חודשים בגין תיק זה, העותר לא נמצא בסבב חופשות ולא עבר כל תהליך טיפולי במהלך מאסרו.

את שחרורו המוקדם של שלושת שותפיו של העותר לביצוע חלק מהעבירות נושא מאסרו מסבירה ב"כ המשיב בכך שאין הורחקו מהארץ ומכאן שלא צפויה להם סכנה שאותה ניתן להפיג רק על ידי שחרור בתנאי תוכנית טיפולית.

עיון בהחלטת הוועדה נושא העתירה מעלה כי יש בכל אחד מהנימוקים שהביאה לדחיית בקשת העותר לשחרור על תנאי כדי להצדיק את החלטתה ולגרום להגדרתה כהחלטה סבירה ומוצדקת.

הוועדה לא נימקה החלטתה רק בחומרת העבירות נושא מאסרו של העותר ובדעתה שהעונש שהוטל עליו היה עונש מקל ביחס שכן נימוק זה הובא רק בסיפא החלטת הוועדה כאשר קדמו לו נימוקים אחרים המצדיקים את החלטתה.

הוועדה, כמו העו"ס שמטפלת בעותר במהלך מאסרו, התרשמה שהעותר איננו מכיר באחריותו לביצוע העבירה והדבר בא לביטוי בדברי העותר בפני הוועדה לפיה הוא מרגיש אשם ואחראי על מה שקרה, "לזה שהמזוודה היתה בבית הייתי שם וידעתי שהמזוודה היתה גנובה".

הרשעת המערער בעבירות נושא מאסרו מתבססת על שותפותו לביצוע העבירות ולא על ביצוע עבירה נגזרת מביצוען, כפי שטען העותר בפני הוועדה.

גם מדו"ח גורמי הטיפול שהוצג בפני הוועדה ואשר צורף לתגובת המשיב עולה כי העו"ס התרשמה כי העותר מכחיש את ביצוע העבירות המיוחסות וללא מוטיבציה להשתלב בטיפול כלשהו.

משכך הם פני הדברים, כאשר מצטרפת לנימוקים הנ"ל העובדה שהעותר לא הציג בפני הוועדה או בפנינו תוכנית שיקומית לאחר שחרורו המוקדם, ומאחר והוא מתכוון להמשיך ולשהות בארץ בחברת אשתו ובנו, אין בהחלטת הוועדה משום אפליה פסולה בין העותר לבין שותפיו לביצוע העבירות אשר שחררו על תנאי וגורשו מהארץ.

לאור כל האמור לעיל, אנו דוחים את העתירה.

ניתן והודע היום ז' אדר

ב תשע"ד,

09/03/2014 במעמד

ב"כ הצדדים והעותר.

אברהם טל, סג"נ

אב"ד

אברהם יעקב, שופט

סג"נ

אסתר דודקביץ,

שופטת

עמוד 2

